



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Varia monita data ituris ad Nouitiatum, postquam sunt examinati à
Superioribus habentibus potestate[m] recipiendi Nouitios ad Ordinem Cap.
XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

qua pugna, qua impedimenta obicerentur, volumen esset vel summam colligere. In quarum concursu tempestatum ea signa dedit inuicti animi. Et cum Diuinam coniuncti voluntate, qua & grandis aetas, & virtus robusta edidisset. Sed ad fortiora eum praelia Diuina exercebat prouidentia. Romam reducit ad Cardinali: adit ea de re ille Pontificem: adit & postero die adolescens, suam plenissimam pietatis causam communi Ecclesie Parens commendat. Id cum rescisset Cardinalis, ita exarsit, vt adolescentem à sua consuetudine exclusum, reditibus omnibus, qui erant amplissimi, spoliatum, in ordinem redegerit: non equo vehi; non rheda per urbem incedere ei dabatur, in ipsa Cardinalis aula, qui ante omnium maximè esset insignis, etiam ab infimi ordinis famulis contemnebatur. Res erat in ore omnium, & ipse oculis omnium notabatur. Hanc ille secum sibi ignominiam gratulabatur: letabaturq; se posse iam cum S. Francisco dicere, Pater noster, qui es in caelis. Praeclarè sanè ea tum fuit occasio ad proposita vota euolandì. Sed Patres Cardinalis offensionem reueriti, omni adolescentem ad Societatem aditu vbiq; intercluserant: & ipse in rebus omnibus è Patrum consilio pendebat. Inter haec acquisissimus viriisque petitioni Summus Pontifex, periculanda uocationis causam, adolescentem tenuerit, à Patrum consuetudine abducendum & Pisas ad sequenda literarum studia mittendum censuit. Erat omnino adolescenti conditio aequè periculosa, ac molesta, & difficilis: nam quanta sit adolescentium licentia in Academicis Italicis vniuersitatibus, quanta petulantia, & proiecta ad omnem impudentiam audacia, non nisi qui spectarunt, facile sibi persuadent. Vt si quem viderint paulò ceteris modestiorem, impudenti procacitate, irrisoribus, sibilis, cogant & ipsum esse petulantem. In tantà prauorum morum importunitate, in his tentationum fluctibus, & in hoc quasi procacium serarum, theatro spectanda virtus fuit adolescentis integerrimi, stetitque ea semper inuicta. Pisas ante diem 17. Id. Decemb. anni 1595. venit, cum interim neque octiduanum Sacramentorum usum, neque literarum commercium cum Patribus Romanis intermitteret. Sed & hic longum esset, qui obices eius consilii opponerentur, enarrare: vt etiam religiosi viri permulti eum à sequendo Christi vestigijs auerterent; atque ad inanes humanarum opum umbras inuitarent, cum eorum alij alias religiones anteponerent; alij dilationem suaderent; alij etiam eò vsque exorarent, vt plus sibi, aliisque prodesse posse in Ecclesiastico aliquo fastigio constitutum, quam in Religione abditum asserere non dubitarent. Vnus praecipue vel solo nobilissima Religionis habitu uerendus, quingue annorum dilationem, errore deceptus, an alia persuasione, interposita Summi Pontificis voluntate, necessarium illi esse assenerabat. Verum peracta annuà studiorum periodo, dilapsis astino calore studiosis, & ipse vitandi causam caeli grauitatem, in patriam rediit inuente mense Iulio anni 1596. nihil de suscepto cursu pietatis, nihil de vfratis exercitationibus remittens: neque interim à propinquis pugna, praeliaque desistebant. Dum astatem in caelo patrio traducit, vt aliqua Societatis munia tanquam illius Candidatus prelibaret, pueros coepit Chri-

stiana doctrina praeceptis erudire: sodalium quoque priorum iuuenum instituit: legibus ad illud firmandum Romam accersit. Demum ad XV. Calend. Nouemb. noctu clam domo se subducens citatis equis, subindeque per disposita spatia mutatis Romam contendit. Centum nocte illa, & parte diei posteri antemeridianam, nunquam interrupto cursu, miliaria emensus, ad septimum lapidem citra Romam necessaria quieti substituit; eodemque die cursoribus equis relicto, urbem ingreditur. Postero die, Cardinali totius rei adhuc incerto, Summum Pontificem adit, apud quem ita suam causam egit, vt Pontificium mandatum ad Patres expresserit, statim in Societatem admitteretur. Hic tandem finis adolescentis desiderio, & miseris laboribus impositus, frustra patrum, parentibusque postea tumultuantibus. Et fuit in eo sanè Diuina bonitas laudanda, quòd, nisi omnia summa celeritate administrata essent, & opportunus statim ad Pontificem aditus patuisset, molestissima, eademque periculosa aliqua mora difficultè vitari potuisset. Paucus enim horis, quam res tantam felicitate transecta est, propinqui, & ipse curriculo Caldarella eius vestigia secuti, ad rem disturbandam afferunt. Sed frustra: nihil enim contra Summi Pontificis auctoritatem ausi sunt. Vnde tanta constantia: A Spiritu S. qui est ignis consumens contraria, accendens bene disposita ligna. Quocirca bene dixit S. Iaacus presbyter l. i. de contemptu mundi: Ignis in sicco lignis accensus, difficultè extinguetur, & calor Dei, qui fit, & incedit ad cor renuncians seculo, eius ignitio non extinguatur. Et est acutior igne.

CAPVT VIGESIMVM TERTIVM.

Varia Monita data ituris ad Nouitiatum, postquam sunt examinati à Superioribus habentibus potestatem recipiendi Nouitios ad Ordinem.

Cum expertus sim Monita à me data multis ad Societatis nostrae Nouitiatum ituris, valde profuisse, volo hoc loco ea sincerè proponere, sperans profutura etiam aliis, qui ad alios sacros Religiosorum Ordines vocantur à Deo. Quae legendum & ponderando, vbi inuenierint aliquid dictum vel commendatum, in Societate nostrâ, vel pro Societate, mutato vocabulo, intelligant dictum & emendatum, in, & pro eo Ordine facto, ad quem aspirant. Praefertim vt illius Regulas difficiliore seruare contentur, & illum Ordinem ita amare, vt seruare debent & amare Societatem qui illum expectant, & in illam ingrediuntur. Quoniam verò non omnes sunt eiusdem conditionis, qui ad statum religiosum aspirant, ideo non eadem monita dedi omnibus, sed accommodata singularis, quamuis omnibus quaedam generalia commendatim.

Monita

Monita data cuidam nobili studioso, postquam Olomucij suam vocationem delexit, ut pro ea, multo ante ingressum in Nouitiatum, se bene in seculo disponeret & pro statu religioso prepararet, Anno D. 1635.

285. **Prima Regula.** Debes non minus amare animam tuam, quam ames corpus tuum. Quocirca si fugis omnia ea, quae occidunt & laedunt corpus, debes etiam vitare omnia peccata mortalia, (quae animam spiritualiter occidunt, priuando eam gratia Dei, quae est vita spiritualis animae) & venialia, quae eam laedunt.

Secunda. Debes saltem ita excellere in quibusdam virtutibus moralibus Christiano homine dignis, sicut excelluerunt quidam Ethnici in his. Scipio Romanus, cum Carthaginem armis cepisset, captiuas puellas praecipuae pulchritudinis Barbaris restituit, nec in conspectum quidem suum passus adduci, ne quid de Virginitatis integritate delibauisset, saltem oculis, videretur. Hinc decerpendum secundum monitum, ut omnes occasiones & incentiua periculorum peccatorum fugias, omnes ab eis sensus auertendo, & colloquia ac conuersationes liberas cum faminis fugiendo.

Tertia Regula. Debes saltem tanto studio congregare thesauros animae tuae in aeternum profuturos, quanto studio & conatu mercatores congregant post mortem hic relinquendos, quorum causa saepe perditur diuitias aeternas Regni caelestis, ac aeternae felicitatis: Vnde sequitur, ut quam plurima bona facias & congreges, siquidem ea patiuntur praemia caelestia in aeternum duratura. Hanc ob causam saepe, etsi non diu ora, & octauo quoque die confitere, & SS. Eucharistiam suscipe, & alia pietatis opera frequenta.

Quarta Regula. Debes te propter amorem Dei gerere, sicut seruum Christi decet, omnes enim Christiani sunt serui Dei, & ille est omnium Dominus: sicut ergo non decet vllum seruum melius & delicatius tractari, quam tractatus sit Dominus in aliquo hospitio, quoad victum, quoad vestitum, quoad alias commoditates, quoad modum, quo exceptus est, verbis, & factis ab aliis in huius vitae hospitio seu diuersorio, debes esse contentus, si male tracteris ab aliis in victu, vestitu, habitatione, iniuriis, conuitiis, falsis accusationibus, & aliis similibus rebus, quae displicent amori proprio.

Quinta Regula. Debes pro bono animae tuae in aeternum duraturo, saltem ea facere, quae soles facere pro bono vitae praesentis cum hac ipsa fine accepturo. Sicut ergo inter plura bona vitae praesentis, quae se tibi offerunt, eligis illa, quae scis vel putas esse meliora, etsi tibi nullus

suadeat ut meliora eligas, & quamuis timeas rationabiliter, ne illa bona quae videntur meliora pro vsu vitae praesentis, sint animae & aeternitati tuae nocitura, ita inter plura bona seruitura pro felici aeternitate animae tuae, illa elige, quae scis vel credis esse meliora & aptiora, pro comparanda animae tuae aeterna felicitate, etiam si nullus suadeat, ut illa eligas: praesertim si agnoscerem tibi fore & gloriosiore excessum ex hac vita ad aeternam Beatitudinem.

Sexta Regula. Praeter has quinque Regulas sint tibi cordi etiam ea, quae sequuntur. Fuge otium, malos socios, & lectionem librorum, qui nec pro pietate fouenda, nec studiis promouendis seruiunt, maxime si sint obsceni.

Septima Regula. Assuesce singula opera tua ad initium eorum offerre Domino ad gloriam eius, saltem mente sic dicendo: *Domine Iesu, ego nunc volo facere vel dicere hoc propter te.*

Octaua Regula. Dum is aliquid, siue domi, siue foris, ora Deum mente, vel dicendo illam Coronam breuem vniam, vel plures, id est, decadem, vel recitando aliquam orationem iaculatoriam ad contactum singulorum globorum, vel passus Deo offerendo singulos, & dicendo: *Domine Iesu, propter te facio hunc passum, & hunc, & hunc:* & ita deinceps reliquos omnes. Singulis enim talibus passibus siue actibus Deo propter Deum oblatis, merebere aliquem gradum gratiae, & suo tempore reddenda gloria, si es in gratia Dei.

Nona Regula. Mane postquam euigilaueris, & vespere cundo cubitum, post factum signum Crucis, **Primo,** Adora Deum in omnibus illis locis, in quibus existit, existentem. **Secundo,** Age ei gratias pro omnibus beneficiis eius notis & ignotis. **Tertio,** Offer illi voluntatem amplius nunquam peccandi, quantum fieri potest. **Quarto,** Pete ab illo gratiam viuendi sine vilo peccato, & omnia bene faciendi, & omnia pro eius amore libenter & patienter tolerandi. Hoc ipsum fac dum Missam audis, & saepius per diem, breuiter quidem, sed seruenter singula faciendo.

Decima Regula. Quotidie legas aliquid ex aliquo libro spirituali, saltem parum, sed ita, ut aliquam sententiam menti & memoriae tuae imprimas, quae tibi vsui esse possit ad emendandos tuos malos mores, & ad efficiendos bonos.

Vndecima Regula. Quamlibet tentationem, difficultatem, impedimentum, quod tibi diaboli, vel caro, vel aliquis homo obiicit, ad retardandum te in bonis operibus & desideriis, sine mora, manifesta tuo Confessario, eiusque consilia exequere, quae ut tibi utiliora sint, habeas vnum Confessarium stabilem, cui tota anima tua per generalem confessionem perspecta sit, ut te melius iuuare possit.

Duodecima Regula. Saltem bis vel ter in hebdoma-

domadã cogita de morte tuã, & vide, an sit aliquid in te, cum quo in illo puncto temporis nolles mori. Item an desit tibi aliquid, quod velis tibi adesse, vel te fecisse si in eo momento temporis deberes mori & duci ad iudicium Dei. Hæc faciendo bene viues, & postea bene morieris.

Monita cuidam nobili Conuictori Olomucensi data ituro ad Nouitiatum post annum, Anno D. 1637.

286. **S**I vis, vt ego sim tuus Angelus Custos, & ad statum, ad quem desideras admitti, promouearis, hæc tria tibi curæ sint.

I. *Primò*, fuge omne omnino otium, & tempus omne, vel studendo, vel legendo, vel ludendo, vel orando &c. infume.

II. Fuge veneni instar libros omnes turpes, similiter imagines Metamorphoseos, & aliud quoduis, quod huius materiæ aliquid continet. Fuge malos, & impuros socios, & qui te vel ad malum aliquod, etiam non magnum pelliciunt; vel à bono, etiam quod paruum videtur, abstrahere nituntur.

III. Sic cum omnibus modestè, & coram omnibus te gere, vt ex te alij ædificentur, & sis bonus odor Christi. Ideò in scholis diligentia, modestiaque alios ad bonum iuua, & cum potes impediās mala aliqua, etiam parua; ita enim incipies paulatim fini Societatis, quem postea sequeris, te accommodare.

IV. Omnes tuas actiones assuesce ad finem supernaturalem dirigere, hoc est, ad maiorem Dei gloriam, vt ita plus placeat anima tua Diuinæ bonitati. Sic & minimas actiones propter Deum facias, vt dum ambulas ad singulos passus dicendo: *Propter te Domine, propter te.*

V. Assuesce etiam singulis diebus saltem vno quadrantate vel altero, aliquid de rebus diuinis meditari, frequenter te supra actiones tuas recolligere, dum hora sonat, vel aliàs. & vel maxime in duplici examine conscientia ante prandium & post cœnam, vti te docui.

VI. Subinde, vel semel minimum de die cogita an paratus esses hoc momento de vitâ decedere; & si quid inuenies, quod te angat, actum contritionis eliciendo, quamprimùm dilue, & confessione citò expia.

VII. Conare etiã in patiendo aliquid pro gloria boni Iesu te exercere: v.g. verba mordacia, aliorum irrisiones, vexationes &c. maxime verò tibi suaderem, vt singulis mensibus semel diceres tuam culpam in triclinio Conuictus, in quo manes, ex cathedrâ, neque respicere debes tam tuam confusionem, quam largam optimi Domini remunerationem, quandoquidem hoc alij faciunt, qui nil cogitant de statu religioso amplectendo.

VIII. Denique ita incipias viuere nunc, sicut in

Nouitiatu, & bonum odorem, exiens ex hoc loco, post te relinque Conuictoribus & aliis condiscipulis in scholâ.

Monita Glaciy data cuidam breui ituro ad Nouitiatum. Anno 1540.

Hæc pondera ante tuum ingressum, te quasi 287. alloquendo.

I. Cum in seculari statu sæpe diuinam maiestatem offenderim, debeo ita viuere in Religione, vt modo viuendi meo ostendam, me esse in statu penitentia, & pro peccatis in sæculo commissis, Deo satisfacere. Quocirca optare debeo, vt quotidie, idque sine intermissione, patiar quamplurima meo amori proprio molesta: vt hac ratione Deo satisfaciam pro peccatis meis: quandoquidem sola venialia, merentur maiores pœnas & supplicia, quam passi sint latrones & Martyres: id quod peccatis venialibus debeantur pœna Purgatorij, quæ iudicio Sanctorum, sunt maiores omnibus huius vitæ suppliciis & martyriis. Cum verò non sit possibile quemquam in Religione tot & tantas pati molestias, quantas passi sunt Martyres, idè de nullâ profus molestia, quæ mihi in Religione accideret (quocunque tandem modo accideret, etiam sine culpa & causa meâ) debeo vnam coram illo conqueri, & ne quidem mente solâ ægreferre, quin potius desiderare longè maiores afflictiones, & persecutiones, & humiliações mei ac priuatas & publicas confusiones & degradationes, easque sine vilo leuamine & refrigerio.

II. Cum hæc, quã ingredior, Religio, Ducem habeat Iesum, & sit sacra eius militia, etiam si nunquam peccassem in sæculo, teneor imitari Ducem Iesum, eiusque vitæ me conformare, tum in peragendis omnibus actionibus meis, ad similitudinem Christi Iesu, cum omni possibili perfectione, tum in tolerandis patienter, libenter & cum gaudio, omnibus illis aduersitatibus, quas Iesus Dux meus, totâ vitâ suâ tolerauit: imò plura adhuc pati & tolerare deberem, si quidem vbique gentium, Duces exercituum minora patiuntur incommoda, & fideles eorum milites non optant ita commodè se tractari, vti vident & volunt tractari suos Duces.

III. Cum status Religiosus, sit status perfectionis, ita debeo in eo viuere, vti decet studiosum assequendæ perfectionis. Quocirca in singulis quotidianis actionibus meis, hoc peculiari studio spectare debeo, vt eas perfectè peragam, iuxta ideam præscriptam mihi à Regulis, & à directione Moderatorum meorum, & à bonis exemplis meliorum sociorum. Quocirca quicquid agnouero esse contra perfectionem, seu contra Regulas & Superiorum voluntatem, & morem bonorum Religiosorum, profus vitabo,

bo. & è contrario, exequar illa omnia, quæ & à Regulis, & à Superioribus sunt præscripta.

IV. Cùm vita Religiosa sit status consiliorum Evangelicorum, à Christo institutus, ad congregandos in eo thesauros cælestes, per frequentiam bonorum operum, & executionem consiliorum perfectionis, idèò magnæ felicitatis loco ducam, si mihi quotidie offerentur quàm plurimæ occasiones, & à Superioribus, & ab æqualibus, exercendi bona opera, præsertim actus humilitatis & charitatis, & patientiæ, & obedientiæ, & aliarum virtutum, à quibus amor noster proprius abhorret; hac enim ratione, multos meritorum cumulo thesauros, multis in cælo gloriæ coronis post mortem meam exornandos.

V. Cùm status Religiosus sit schola virtutū sub Christo magistro, qui tres præcipuè virtutes in hac scholâ docet, humilitatem, mansuetudinem, & charitatem, iuxta illa verba: *Discite à me quia mitis sum & humilis corde. Et: In hoc cognoscet, quia mei discipuli estis, si dilectionem habueritis ad invicem;* Idèò debeo esse contentus, vt totâ vitâ meâ humiliter ab omnibus, præsertim à Superioribus: & ne promovear ad vlla officia & loca speciosa: & ne mihi vllus gradus speciosus in Religione conferatur, sed vt perpetuò occuper in rebus vilibus, & ad personas viles mittar, & sim vltimus & abiectus in domo Dei. Item, vt nec mente, nec ore, nec vllò gestu & signo, quicquam ostendam mansuetudini & mititati contrarium, sed Christum imiter, qui maiores passus iniurias & molestias, quàm ego pati possum, tanquàm Agnus mitissimus ad occisionem ductus, non aperuit os suum, & tot læcessitus calumniis, in omnibus tribunalibus iudicum iniquorum, ea non declinans, (etū subditus eis non esset) non excusabat se, sed vsque ad ead tacebat, vt miraretur Pilatus; quamvis de vitâ Christi ageretur.

VI. Cùm vita Religiosa, vt quidâ Sanctus ait, sit selectior pars gregis Christi, debeo in eâ vivere, more Sanctorum huius Religionis, ad quam me Deus vocavit: alioquin non mereret esse è numero selectioris partis gregis Christi. *Qui Religiosa vitâ institutionem sumere elegit, inquit B. Laurentius Iustinianus de compunctione & complanctu Christianæ perfectionis col. 15, sanctitatis regulam perficere conetur. Istu proflus tanquàm magis à seculi curis liberis, atque ab exteriorum fragoribus segregatis, perfectior competu conversatio: ligatus pedibus volenti currere nec valenti facillè ignoscitur, non autem sic expedito & libero.* Quocirca in Nouitiatu habebò, pro normâ viuendi vitam Beati Stanislai Nouitij: post nouitium toto tempore studiorum vsque ad Sacerdotium, (si tam diu vitam) imitabor modum viuendi Beati Aloysij & Ioannis Berchmans: post Sacerdotium, vitam Patris Balthasaris Aluarez & Sanctorum Ignatij ac Xauerij. Quæ vitæ cùm sint

velut altissima turris representans Euangelicam perfectionem (quæ non facillè à quouis acquiritur) idèò tempestiuè debeo in me procurare cum Diuinâ gratiâ, & edificationem huius turris. Quocirca debeo per effossionem terræ meæ, parare locum pro iaciendis fundamentis virtutum, abiiciendo à meo corpore & animâ, omnia sæculi vitia & imperfectiones, iis modis qui in Societate traduntur per Regulas, per Exercitia spiritualia, & monita Moderatorum.

VII. Cùm peccata & imperfectiones seridè & diu eliminari & vitari nõ possint, nisi sit in animâ magnus earum horror & odium: idèò vtrumque mihi procurandum, & perpetuò in me conuersandum est, tum per meditationes quotidianas & examina conscientiæ, tum per lectionem librorum spiritualium. Quoniam verò exercitium virtutum, non est durabile, sine magno desiderio & ardenti acquirendæ sanctitatis, idèò & hoc acquirere, & acquisitum conseruare ac augere debebo, tum mediis supradictis, tum quotidianis colloquiis de rebus spiritualibus, & piâ ac deuotâ susceptione Sacramentorum, & frequenti conuersatione cum Patribus spiritualibus: Sed cùm perfectionis studium non sit solidum, sine amore & desiderio crucis, hoc est, patiendi quàm plurima proprio amori molesta, idèò debebo illud in me excitare, & semper augere consideratione eorum, quæ Christus pro me passus est, & aliis mediis, quæ mihi in Religione à meis Moderatoribus proponuntur. Cùm autem vinculum & complementum perfectionis, sit Dei amor, & is consistat in abdicatione rerum omnium factâ in gratiam amati, idèò nihil in me esse debet & à me expeti, quo me priuare nolim propter Deū purè amatum. Quocirca pro magnâ felicitate habebò, si in statu Religioso nihil assequar quod proprio amori iucundum sit, & multò magis, si priuè rebus mihi gratis, quas affectus fuero. Ita enim Iesu Duci meo ero simillimus, qui mei causâ priuauit suum corpus omnibus commodis & honoribus sibi debitis, & tot humiliatōnes & degradatōnes passus est, denique omnia sua mihi donauit, non tantum in pretium Redemptionis meæ, sed etiam in cibum in Sanctissimâ Eucharistiâ.

VIII. Cùm equū sit, discipulos sub doctissimo Magistro studentes, magis proficere, quàm discipulos rudium magistrorum, idèò in hac scholâ Christi, in quâ non tantum docet Christus extrinsecè, sed etiam confert ingenium, memoriam, vires, sumptus, & omnes commoditates requisitas ad perpetuum profectū in hac scholâ, (quod seculares magistri suis discipulis non præstant) debeo modis omnibus conari, vt semper progressum faciam in triplici classe virtutum: primò in virtutibus, quæ sunt communes omnibus Christianis: secundò, in virtutibus

propriis omnium Religiosorum, vti sunt, Paupertas, Castitas, Patientia, &c. in illis virtutibus, & in modis eas exercendi, qui praescribuntur tum à Regulis, tum à moderatoribus Societatis, tum ab internis inspirationibus Diuinis, in quantum sunt conformes Regulis & Moderatorum Societatis directioni.

IX. Restrungendo omnia supradicta, in quatuor rebus me exercebo, seu in quatuor F.

1. Fugiam toto conatu quicquid displicet Deo.

2. Facere conabor perfectissime omnia quae placent Deo.

3. Feram aequo animo cuncta quae displicent amori proprio.

4. Ferar semper ad meliora, tum proficundo semper in melius, tum inter duo bona, eligendo id quod est perfectius, iuxta statum meum.

X. Dabo operam, vt meis Moderatoribus & conscientia mea, & omnes res meae, & me concernentes, ita sint perspectae, sine inuolucris & occultationibus, vti sunt perspectae oculis Dei.

XI. Ita tractabo meos Superiores & verbo & scripto, & quavis occasione, in qua tractarem Christum D. si visibiliter mecum maneret.

XII. Nulli Fratri operam meam negabo vnquam, quam possim ei prestare sine violatione vilius Regulae & perfectionis.

Monita data aliquot studiosis, statim Praegata discessuris ad Nouiciatum Societatis Iesu Anno 1641.

288. I. **C**um discessuri sitis ad Nouiciatum, vt in eo discatis viuere perfecte & sic viuere incipiat, id assequimini, si Regulas omnes exacte seruaueritis, & si omnia vestrorum Superiorum & Patris Spiritualis iussa exequimini, immò & consilia eorundem.

II. Summo conatu & frequenti consideratione excitate in vobis ardens desiderium, totam vitam vestram, accuratè seruandi Regulas 8. 9. 10. 11. Summarij. Alioquin inquieti semper eritis in occupationibus futuris, & periculum perdenda vocationis incurretis. Nam multa, velitis nolitis, patiemini si eritis Deo valde cari. Quod optare & petere à Deo, vnà cum patientia debetis.

III. Omnes tentationes molestas & frequentes, & perturbationes animi, & si quae acciderent ab aliquo, mala consilia, vel exempla, statim detegite vestro Patri Spirituali, sine villo personarum respectu.

IV. Imprimite bene vestrae menti, vos Religionem hanc intrasse, vt Christum D. imitarentur, tanquam famuli & milites eius. Ideo tum perfecte omnia facere debetis, quae facitis, tum omnia illa pati sine murmuratione internâ, &

sine querelâ externâ, quae Christus D. vestri causa passus est. Nunquam autem patiemini tam multa & tam grauiâ, vti ille, vestri causa, passus est.

V. Felicem diem illum putate, in quo aliquid vobis pati contingeret, praesertim contrarium honori & bonae apud alios existimationi. Et quò magis confundemini propter Deum, eò magis proficietis in virtute.

VI. Date operam, vt in recreationibus semper de rebus merè spiritualibus loquamini.

VII. Cum nullo amicitiam particularem, vel maiorem familiaritatem ineatis, quanquam quos videritis magis deuotos, & magis rebus spiritualibus addictos, aequum est, vt eorum conuersationem expetatis, sine notâ tamen, & fugâ aliorum: & assuefacite vos etiam cum imperfectis bene conuersari, sine vestro damno, & cum bono illorum, quod ex vitâ vestrâ, si erit exemplaris, & ex spiritualibus colloquiis sequetur.

VIII. Quolibet mense, cum licentiâ vestri patris Spiritualis, vel tempore meditationis vel alio, facite piam reflexionem, an & quâ in re, mense praeterito profeceritis vel defeceritis, vt mense praesenti, emenderis emendanda, perficiatis perficienda.

IX. Date operam, vt nunquam deliberatè peccetis, & indeliberata ac leuia peccata venialia, quam rarissime committatis, & totâ vitâ abstineatis à censurandis aliorum moribus externis, & intentionibus internis.

X. Omnes cogitationes quae in vobis minuerent fiduciam erga Deum, & ingenerarent pusillanimitatem ac tristitiam cor constringentem, tanquam blasphemias reicite. Sunt enim valde perniciosae etiam veteranis, non tantum nouitiis. E contrario, illas fouete, quae vobis addunt animum & laetitiam in obsequio Dei, & spem erga Dominum Deum augent.

XI. Superiores tractate tanquam Christum D. cum omni reuerentiâ & amore, fratres verò ac Patres, tanquam discipulos Christi D. Christo D. caros, & tanquam pupillas oculorum eius.

XII. Ab indiscreto seruiore, in laboribus corporis, praesertim ferendis oneribus, & fatigatione pectoris, ac capitis defatigatione in meditando, cauete. Alioqui maiora bona impedietis, cum damno & animae, & corporis, & Societatis.

XIII. Tam accuratè legite Historiam Societatis & vitas nostrorum Sanctorum, vt memoriâ retineatis praecipua quaeque de illis, quae vobis postea erunt vsui in colloquiis cum aliis, domi & foris.

XIV. Studete, vt amorem vocationis vestrae ad hanc religionem, ad quam vocati estis, habeatis quam maximum. Et hoc erit certum signum vestri profectus, dum in vobis crescat eius

eius amor, & dum vobis magis ac magis placebunt res huius Ordinis, & dum in vobis crescet læticia de felici rerum eius successu, & desiderium ardens proficiendi in virtute, sine quo parum proficietis vel nihil, & quando vobis placebunt cruce.

XV. Post quilibet confessione hebdomadariam, vnum aliquod peccatum ex his quæ tunc confessi estis, seligite, & diuino innocato auxilio, statuite apud vos, totâ sequenti hebdomadâ ad proximam confessionem nunquam illud committere. Idem facite post confessionem generalem semestrem, proponendo perpetuò abstineri per reliquos sex menses à certo aliquo peccato antea à vobis admitti solito. Seligite autem illud peccatum, quod in vobis ceteris grauius & magis periculosum, hoc est, magis vos disponens ad aliquod peccatum mortale (quod ablit) in religione committendum. Et hoc sit vobis maximè cordi & tanquam fundamentum vitæ spiritualis, vt diminuat peccatorum numerum. Quò enim erit purior vestra anima, eò plura & maiora percipiet dona celestia.

XVI. Inter alia bona, totâ vitâ vestrâ duratura, hoc quoque in Nouiciatu acquirite cum Diuinâ gratiâ, vt nihil vnquam particulare pro vobis, (quo ad officia, occupationes, habitationes, gradus in Societate) expetatis, nec queratis, & si quod amor proprius vester expetet, non allequemini, non feratis ægrè, quin potius optetis totâ vitâ vestrâ viuere in Societate sine vilo officio, & gradu, & loco sperioso, vt vos Christo Domino & Apostolis eius conformetis, qui vixerunt in glorij & pleni molestis, & omnium perisplema. Hæc sæpè telegite.

CAPVT VIGESIMVM QVARTVM.

Monita data, seruanda in ipso ingressu in Nouiciatum, & tempore Nouiciatus, ac reliquis vitæ religiosa annis.

Monita eidem adolescenti data, cui fuere data alia posita primo loco cap. 23.

I. Postquam ad Nouiciatum veneris, Superiorem & Magistrum Nouitiorum flexis genibus, nullo adstantium habito respectu, saluta, & ab his tanquam filius prodigus in numerum Sanctorum & Filiorum Dei te suscipi roga, indignum te iudicans, qui vt canis inter Dei seruos, vel vt diabolus inter Dei filios habites. Denique benedictionem ab vtroque pete, vt possis in domo Dei, secundum cor Dei, & Societatis spiritum, viuere.

II. Cum nullo, Nouitiatu tempore, etiam ceteris denotiore, peculiarem in eas familiaritatem, sed omnes amore sancto & fraterno tanquam vnus Matris filios fideles, amplecte-

re. Libentius tamen & frequentius tempore ab Obedientiâ præscripto, licebit conuersari cum iis, à quibus magis videbis seruari Regulas, & quos rebus spiritualibus magis addictos agnoueris.

III. Trium potissimum habebis rationem: Vt in primis statim exercitiis resoluas te ad sanctitatem omnem possibilem sectandam, cuius fundamentum esse scias, raro peccare venialiter, etiam indeliberatè. 2. Vt singula Nouitiatu opera eo cum seruire facias & diligentia, quâ tunc faceres, si immediatè post opus factum deberes mori. 3. Desideres pati quàm plurima, præsertim quæ confusionem & humiliationem pariunt: & dum aduersa contingunt, tace, noli conuerti, sed potius reputa diè felicem, quâ aliquid pateris.

IV. Lectionem spirituale summè cordi habeas, maximè vitas Sanctorum è tuo Ordine, à quibus viuendi normam à teneris, primis Religionis annis pro totâ vitâ reliquâ sumas necesse est.

V. Frequenter te toto Nouitiatu tempore coram Deo humiliâ, indignum te reputans tuâ vocatione, & tempus valdè timeas, ne Deo sis infidelis. Quare sæpè eius auxilia implora.

VI. Hoc habe pro principio infallibili, ne vnquam violes silentium: proderit enim tibi hoc ad magnos cum virtute progressus, impossibile enim est (seclusis Dei Priuilegiis) sine rigida silentij obseruantia ad sanctitatem à Regulis præscriptam peruenire.

VII. Omnes partes temporis, etiam, quantum possibile est, integrantes, benè colloca sine vilo otio, faciendo exactè omnia quæ in Nouiciatu præscribuntur, ad quod inuabit, si Diarium tibi confeceris, secundum quod, cum Magistro Nouitiorum collatum, omnia incipias & finias.

VIII. Omnem fuge tristitiam, vt & nimiam lætiam, sed semper moderatè lætus & hilaris esto, sic enim minus tentaberis.

IX. Candorem erga Magistrum Nouitiorum semper retine, omnes ei difficultates & dubia confidenter & sincerè aperiendo, vt & necessitates corporis, quemadmodum filius parenti.

X. In laboribus, (rebus præsertim portandis grauioribus) attende, ne præ inordinato seruire sanitate lædas. Idem est de frigore nimio ob defectum vestitus necessarij. Recurre ad Superiorem tanquam ad Matrem, nec premas vnquam silentio ea quibus verè indiges.

Monita data cuidam Nouitio Societatis Iesu, non pridem conuerso ad S. Fidem Catholicam, Anno 1631. aliquandiu manenti in Nouiciatu.

Frequentè gratias age Domino Deo pro beneficio Conuersionis ad S. Fidem, &